

		ARS POETICA
1	Cuvânt înainte	
2	Noulă adâncere	
3	Lenjerie	VACĂRESCU
4	Testament literar	
5	Gheorghe ALEXANDRI	
6	Poetul	
7	Vasile ALECSANDRI	
8	Un	Prefață, selecție a textelor, note biobibliografice și repere bibliografice de Adrian Ciubotaru
9	Adevărul păstrat	
10	Viersul (fragment)	

ARS POETICA

Prefață, selecție a textelor, note biobibliografice și repere bibliografice de **Adrian Ciubotaru**

Adevărul poate merge să se pierde în următoarele luni. Adresă-mă la e-mail: ciubotaru@atenee.edu.ro sau la telefonic: (+373 22) 31-88-11, 31-86-78, fax: (+373 22) 68-03-88.

Vîrșosul (fragment)

Mihai EMINESCU

Epigoni (fragment)

Poet

Iambal

Scrierile II

DIFUZARE:

TM Societatea de Distribuție a Cărții "S.R.O.-V.G.C." - Apa-jurn, nr. 26 MD-2001, Ciprian Porumbescu, (+373 22) 31-88-11, 31-86-78, fax: (+373 22) 68-03-88; www.besorulmag.

Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale și editat cu contribuția Ministerului Culturii.

Redactor: Cristina Alexei

Corectori: Mariana Belenciu, Maria Cornesco

Redactor tehnic: Nina Duduciuc

Concepție grafică a colecției: Vitalie Ichim

Machetare computerizată: Anatol Andrițchi

Copertă: Vitalie Ichim

Coperta I: Cornelius Baba, *Arlechin* (1978)

Întreprinderea Editorial-Poligrafică *Știința*,

str. Academiei, nr. 3; MD-2028, Chișinău, Republica Moldova;

tel.: (+373 22) 73-96-16; fax: (+373 22) 73-96-27;

e-mail: prini_stiinta@yahoo.com; prini@stiinta.asm.md;

www.editurastiinta.md

DIFUZARE:

ÎM Societatea de Distribuție a Cărții *PRO-NOI*,

str. Alba-Iulia, nr. 75; MD-2051, Chișinău;

tel.: (+373 22) 51-68-17, 71-96-74; fax: (+373 22) 58-02-68;

e-mail: info@pronoi.md; www.pronoi.md

Toate drepturile asupra colecției „Câmpul de lectură”, inclusiv asupra acestei ediții, aparțin Întreprinderii Editorial-Poligrafice *Știința*.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Ars Poetica/pref., selecț. textelor, note biobibliogr. și repere bibliogr. de Adrian Ciubotaru. – Ch.: Î.E.P. *Știința*, 2016 (Combinatul Poligrafic). – 144 p. – (Colecția „Câmpul de lectură”, ISBN 978-9975-67-968-8).

ISBN 978-9975-85-043-8

821.135.1-82+821.135.1(478)-82

© Prefață, selecție a textelor, note biobibliografice și repere bibliografice: Adrian Ciubotaru, 2016

© Întreprinderea Editorial-Poligrafică *Știința*, 2016

ISBN 978-9975-85-043-8

CUPRINS

Sensuire

Ion BĂBU
[Din ceas, dedus...]

10 | Cuvânt-înainte

18 | Notă asupra ediției

Ienăchiță VĂCĂRESCU

20 | Testament literar

Gheorghe ASACHI

21 | Poetul

Vasile ALECSANDRI

22 | Unor critici

Bogdan Petriceicu HASDEU

23 | Adevaratul poet

24 | Viersul (fragment)

Mihai EMINESCU

25 | Epigonii (fragment)

25 | Poet

26 | Iambul

26 | Scrisoarea II

29 | Criticilor mei

Alexandru MACEDONSKI

30 | Rondelul apei din ograda japonezului

30 | Rondelul cupei de Murano

Ion MINULESCU

31 | Romanța noului-venit

George BACOVIA

33 | Poemă în oglindă

Alexandru Vlahuță

35 | Lui Eminescu

Autore poeziei (cu stia că duritatea gândirii...)

Autore poeziei

- 63 | Biografie
64 | Scrisoare
- Ion BARBU
- [Din ceas, dedus...]
65 | Timbru
65 | Umanizare
- Ion PILLAT
- Poetul
67 | Artă poetică
68 | Destin
68 | Arta poetică [Nu vorbele...]
Alexandru A. PHILIPPIDE
- Frontispiciu
Nichifor CRAINIC
- Poetul
Radu GYR
- Testament
Poetul către carte
- Nicolae LABIS
73 | Poezia [Cititorului]
73 | François Villon
- Aureliu BUSUIOC
- Evoluție
74 | Arghezi
75 | La îmblânzirea mașinii de scris
76 | Îndoielii
76 | Poeții
77 | Cititorului meu
- Nichita STĂNESCU
- Evocare
78 | Ars Poetica [Cuvântul moare...]
79 | Ars poetica [Îmi învățam cuvintele să iubească...]
79 | Ars poetica [O, muzică...]
80 | Ars poetica [Eu știu că duritatea gândirii...]
81 | Anti ars poetica

- 82 | Portretul artistului
83 | Trebuiau să poarte un nume
85 | Shakespeare

- 87 | Ars poetica
87 | Legământ
88 | Dar mai întâi
88 | Despre fericire

- 90 | Mistrețul cu colți de argint

- 92 | Stogul

- 93 | Tripticul termenilor sau încercare asupra cuvintelor

- 96 | Metamorfoză

- 98 | [Piatră cu fruntea mănoasă...]

- 99 | Metaforă

- 101 | Cad în litere
101 | Variantă posibilă

- 104 | Clepsidră

- 105 | Ucenicul lui Homer (I)
105 | Ucenicul lui Homer (II)
106 | În aşteptarea poemului

- 108 | Levantul (fragmente)

- 110 | Arta Popescu (fragmente)

- 113 | Poemul despre poezie
113 | Poemul care nu poate fi înțeles
114 | Izgonirea din poezie

- 116 | Ieșire prin gura neagră a cuvântului
116 | Poemul care se citește pe sine

- 118 | Autodescrierea

- 119 | O vacă, o poezie

- 120 | [Ce lene să nu poți scrie acest poem...]
120 | [Poezia în poem ca și mine în această cameră...]
120 | [Nu e poezie. E altceva...]
121 | [Nu am nicio putere...]

- 122 | La persoana a treia
123 | Regula jocului
124 | Apel

- 126 | Sang d'encre
129 | și-atunci aia cu coasa îngife

- 130 | Doamna crocantă
133 | Note biobibliografice
143 | Repere bibliografice

TESTAMENT LITERAR

Urmașilor meu Văcărești!

Las vouă moștenire:

Creșterea limbei românești

Ş-a patriei cinstire.

În cuvântul lui Puterniceanu, într-o carte de artes poeticae, intrucât aplicarea filosofului valoare, specific antologicului, încă să excludea din aceasta o serie de poeme care terzăceau pentru genul de literatură viață (gen de literatură), dar nu și genul literar! Astfel, în acelăstă etapă românești ne-am putut alege cu un volum ce cuprinde numai texte de Mihai Eminescu sau Tudor Arghezi și, și niciun altul. Gheorghe Asachi, Cincinat Pavelescu sau Alexandru A. Philippide. Omisurile impondonabilă mai ales în cazul unei creșterea scolare, intruziv, fără Gheorghe Asachi, de exemplu, elevul este privit de perspectiva istorică asupra fenomenului lui Dădă Cincinat Pavelescu și Alexandru A. Philippide, am putea crede că, în intermedii, artă poetice au scris doar poetii mari.

Lechia de mal sus am invățat-o, de fapt, de la M. Hippidi, care publica în 1973 *Arte poetica. Antichitatea (Barocul, Kultur-Esivers, 1970)*, considerată de autor drept „culegere de tratate despre schiul frumos și compuneri” ce dezbat diverse probleme de ordin estetic sau poetic. Volumul îngranjat de reputația istorică și filolog romană urmărea, mai curând, „Influirile” publicului „asupra mulțimii și varietății problemelor de estetică ridicate în trecut sau discutate în anumint de unii autori și Antichitatea”, de aceea în cuprinsul său nu se regăsește numai Platon, Aristotel, Plotin și Quintilian, ci și autori mult mai obșorci și mai puțin valuroși (Anioh, Simionide, Dionis din Halikarnas și a.) care au contribuit înseamna la cristalizarea ideii de artă poetico în lumea greco-romană.

În modă măstră, am procedat după același model, cu diferența că am căutat arte poetice în literatura română, și nu în cea săracă. Astfel, am selectat nu numai texte ce se pretează formulei de *arte poeticae*, ci ne-am străduit să le găsim la scriitori căi mai diferenți sub aspect estetic. Încearcând să acoperim, în acăt fel, toate epociile literare și să cităm cel puțin căte o artă poetica pentru fiecare curent sau mișcare literară studiate în școală. Toamna pentru a recolta „mulțimea și varietatea” artelor poetice în literatura noastră și a oferi publicului întărit al acestor cărți fin primul rând, elevi, studenți și profesori o privire de ansamblu asupra fenomenului.

Oîn considerente lărași didactice, s-a ajuns la o dispunere, care ar trebui să se poate păstra sunătoare, între numărul de texte selectate, în cazul fiecărui autor în parte. Prioritate au avut poeziile cel mai cunoștu și mai bineștește în același din Nichita Stănescu, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Nichita Stănescu și inclusiv poezi din Basarabia, cu alte cuvinte, autori și texte de mare ușoară. În același sensură ale conținutului, pentru elevul și studentul din Republica Moldova, însă și altă

Gheorghe ASACHI

POETUL

Dedicat d-salei Vasile Alecsandri

Viersul care-ntâia oară a sunat în Românie

Pe-alăuta ce de secoli fără coarde-a fost rămas,
Spre-aminti a patrii fapte prin a doinei armonie,
Dupre metrul care muza l-a dictat de pe Parnas,
Va trăi atâtea timpuri cât Pionul, petros munte,

Între nouri înaltă-va maiestoasă a lui frunte.

Deși cântul a lui Omer poartă cea întâi cunună,
El nu-ntunică pe Pindar, nici a lui Alceos ton,
Înfocatele suspinuri și cuvintele-nca sună

A Safei înamorate și a lui Anacreon

Nice între a Greciei zâne a brilat numai Elena,
Pe eroi și pe filozofi n-a produs numai Atena.
Înainte de Ahiles și de falange spartane,

Viețuit-au și alti eroi, care-umpleau în timpul lor,
Prin virtute, -nțelepciune și prin fapte miliane,
Lumea toată de exemple, de mirare și lucor;

Însă geniile acele, demne chiar de nemurire,
Zac uitate, c-un poet n-a lasat de ele știre.

Tu, în căruia săn Zeul a aprins sănta scânteie
Să dai faptelelor prin muză traiul cel nemuritor,
Între teme înmiite nu-i află mai naltă-idee

De aceea ce dictează săntul patriei amor,
A românilor virtute deci prin versul tău să-nvie,
Ca nepoților d'example și de glorie să fie!

Trănit în globul patimii lumesti,

E într-o luce de lăuri și într-o luce de lăuri,

Cu-sigură pioză și-sună că de ea

Abnega fizică și-sună că de ea

I-a lăsat în spate și-sună că de ea

Cu-sigură desfășură și-sună că de ea

Si-apoi rostesc osândă: „îi nebun!”

Voi, ce cătați defecte în scrierile mele
 Și intonați fanfare când constatați în ele
 Greșeli, imagini slabe, cuvinte ce vă par
 Lipsite de armonie, erori chiar de tipar,
 Voi, care vă dați truda de-a șterge de pe lume
 Tot lucrul de o viață întreagă și-al meu nume,
 De ce atâta râvnă și-atâtea opintiri
 Ca să aflați în mine a voastre însușiri?

Poetul care cântă natura-n înflorire,
 Simțirea omenească, a Patriei mărire,
 Chiar slab să-i fie glasul, e demn de-a fi hulit
 Când altul vine-n urmă-i cu glas mai nimerit?
 Și oare se cuvine, și oare-i cu dreptate
 De a schimba în crime a sale mici păcate?...
 O! critici buni de fașă, poeți în șapte luni,
 Vulturul nu se mișcă de-un tipăt de lăstuni.

Oricare păsărică își are ciripirea,
 Ce-n treacăt pe-astă lume încântă auzirea,
 Nălțând un imn la ceruri prin alte imnuri mii
 Ș-adăugând o notă l-a lumii armonii.
 Am scris eu multe versuri și poate chiar prea multe,
 Dar n-am cerut la nime cu drag să le asculte,
 Nici mi-a trecut prin minte trufaș ca să pășesc
 În fruntea tuturora ce-ntruna versuiesc.

E unul care cântă mai dulce decât mine?
 Cu-atât mai bine țării, și lui cu-atât mai bine.
 Apuce înainte și-ajungă cât de sus.
 La răsăritu-i falnic se-nchină-al meu apus.
 Iar voi, care asupră-mi săgeți tocite tragedii,
 Cântați, dacă se poate, fiți buni și nu mai rageți!

Bogdan PETRICEICU HASDEU

ADEVĂRATUL POET

(FRAGMENT)
 Doi dușmani făr-astămpăr în urgie
 În inima poetului se bat:
 (...) Ce și
 Uner în
 Ce mai
 Ce e po
 Voluptu
 Strai de
 Rămine
 Că să
 Ce crea
 Năred
 Proști
 Toate s
 Cumplită-i luptă! ea se poate simte!
 Dar n-o deplângе-al graiului penel:
 El zugrăvește plastice morminte,
 Mormântul inimii i-ascuns de el!

În jos atârnă-n greutate lutul;
 În sus se-nalță-al însuflării foc...
 Se rumpe inima la tot minutul:
 Vrajmașii și-au ales același loc!

Sunt clipe când văpaia cea sublimă
 Se urcă, strălucind ca meteor:
 Se pare că splendoarea se dărâmă
 Pe elemântul ce-o poprește-n zbor!

Sunt clipe când povara târâtoare
 Întinde falnic orizontul său,
 Și-ascunde-n adâncimi mărețul soare
 Al cugetărilor lui Dumnezeu!

Căzut din sfera de lumini nestinse,
 Trântit în globul patimii lumești,
 Poetul râde-n amărâte plânse
 Sau geme el în hohote drăceaști!

Idei contrare, cerul și pământul,
 Din inima sărmanului detun.
 S-adună gloate spre-asculta cuvântul...
 Și-apoi rostesc osânda: „ii nebun!”

(...) O poezie neagră, o poezie dură,
O poezie de granit,
Mișcată de teroare și palpitând de ură,
Ca vocea răgușită pe patul de tortură
Când o silabă spune un chin nemărginit.

Ar fi o ironie să cânt cu flori și stele
În veacul nostru pe pământ,
Când ele sunt o larvă, grimată cu văpsele,
Iar adevarul gême tempeste și răzbele
Blăstem, urgie, neguri, pucioasă și mormânt!

Lăsați pedestrei proze minciuna curtezană!
Al cântului entuziasm
Respinge veselia spoită și vicleană,
Când totul împrejurul-i printr-o imensă rană
Exală din cangrenă un colosal miasm! (...)

Or hodoșă să te sărbătorisesc
Ce-a treacăt pe astă lume încântă auzirea.
Nălăzătoare să te sărbătorim
Șă adăugăm său în lumea noastră înțelepciunile
Arișorii și să ne sărbătorim prea multe.
Dar n-are nicio său
Nici mă'a treacut prin mine trufa că să păsești
În frântă într-o lume obosită și fumă.
Tătărușul îmisiq ludolă nă înțelege
E unui casenilă sănătății și bătrânește?
Cu atâta sănătății și bătrânește și bine.
Apuce înainte să ajungă căt de sus.
La răstăcănișă să te sărbătorim
Iar voi, ca răzbătătorul sănătății și bătrânește,
Chirnău să te sărbătorim
Să te sărbătorim și bătrânește.

Mihai EMINESCU

Să dezgustul meu din sulet să-l împac prin a i se
Drasel meu, cărarea asta s-a băut de mai multe,
Căci sănătății și bătrânește nu e
(FRAGMENT)

(...) Ce e cugetarea sacră? Combinare măiestrită
Unor lucruri nexistente; carte tristă și-ncâlcită,
Ce mai mult o încifrează cel ce vrea a descifra.
Ce e poezia? Înger palid cu priviri curate,
Voluptos joc de icoane și cu glasuri tremurate,
Strai de purpură și aur peste țărâna cea grea.
De ce voi pentru nume, pentru dorie să scriu?
Rămâneți dară cu bine, sănte firi vizionare,
Ce faceați valul să cânte, ce puneați steaua să zboare,
Ce creați o altă lume pe-astă lume de noroi;
Noi reducem tot la pravul azi în noi, mâni în ruină,
Proști și genii, mic și mare, sunet, sufletul, lumină –
Toate-s praf... *Lumea-i cum este ...* și ca dânsa suntem noi.

POET

Să tot torni la rime rele
Cu dactile în galopuri,
Cu gândiri nemistuite
Să negrești mai multe topuri;
Si când vezi vreo femeie
Să te-nchini până pământ
Si de-a sta ca să-ți vorbească
Să înghiți orice cuvânt;

Nespălat, nerăs să umbli,
Si rufos și deșuchiet
Toate-acestea împreună
Te arat-a fi poet.

De mult mă lupt cătând în vers măsura,
Ce plină e ca toamna mierea-n faguri,
Ca s-o aştern frumos în lungi şiraguri,
Ce fără piedeci trec sunând cezura.

Ce aspru mişcă pânza de la steaguri,
Trezind în suflet patima și ura
Dar iar cu dulce glas îți umple gura
Atunci când Amor timid trece praguri!

De l-am aflat la noi a spune n-o pot;
De poți s-auzi în el al undei şopot,
De e al lui cu drept acest preambul
Aceste toate singur nu le judec...
Dar versul cel mai plin, mai bland și pudic,
Puternic iar de-o vrea e pururi iambul.

SCRISOAREA II

De ce pana mea rămâne în cerneală, mă întrebî?
De ce ritmul nu m-abate cu ispita-i de la trebi?
De ce dorm, îngărmădite între galbenele file,
Iambii suitorii, troheii, săltăretele dactile?
Dacă tu știai problema astei vieți cu care lupt,
Ai vedea că am cuvinte pana chiar să o fi rupt,
Căci întreb, la ce-am începe să-ncercăm în luptă dreaptă
A turna în formă nouă limba veche și-nțeleaptă?
Acea tainică simțire, care doarme-n a mea harfă
În cuplete de teatru s-o desfac ca pe o marfă,
Când cu sete cauți forma ce să poată să te-ncapă,
Să le scriu, cum cere lumea, vro istorie pe apă?
Însă tu îmi vei răspunde că e bine ca în lume
Prin frumoasă stihuire să pătrunză al meu nume,
Să-mi atrag luare-aminte a bărbaților din țară,

Să-mi dedic a mele versuri la cucoane, bunăoară,
Și dezgustul meu din suflet să-l împac prin a mea minte. –
Dragul meu, cărarea asta s-a băut de mai nainte;
Noi avem în veacul nostru acel soi ciudat de barzi,
Care-ncearcă prin poeme să devie cumularzi;
Închinând ale lor versuri la puternici, la cucoane,
Sunt cântați în cafenele și fac zgromot în saloane;
Iar cărările vieții fiind grele și înguste,
Ei încearcă să le treacă prin protecție de fuste,
Dedicând broșuri la dame a căror bărbați ei speră
C-ajungând cândva miniștri le-a deschide carieră. –

De ce voi pentru nume, pentru glorie să scriu?
Oare glorie să fie a vorbi într-un pustiu?
Azi, când patimilor proprii muritorii toți sunt robi,
Gloria-i închipuirea ce o mie de negiobi
Idolului lor închină, numind mare pe-un pitic
Ce-o beșică e de spumă într-un secol de nimic.

Încorda-voi a mea liră să cânt dragostea? Un lanț
Ce se-mparte cu frăție între doi și trei amanți.
Ce? să-ngâni pe coardă dulce, că de voie te-ai adaos
La cel cor ce-n operetă e condus de Menelaos?
Azi adeseori femeia, ca și lumea, e o școală,
Unde-nveți numai durere, înjosire și spoială;
La aceste academii de știință a zânei Vineri
Tot mai des se perindează și din tineri în mai tineri,
Tu le vezi primind elevii cei imberbi în a lor clas,
Până când din școala toată o ruină a rămas.

Vai! tot mai gândești la anii când visam în academii,
Ascultând pe vechii dascăli căpocind la haina vremii,
Ale clipelor cadavre din volume stând s-adune
Și-n a lucrurilor peteci căutând înțelepciune?
Cu murmurele lor blânde, un izvor de *horum – harum*
Căștigând cu clipeală *nervum rerum gerendarum*;
Cu evlavie adâncă ne-nvârteau al minții scriptet,
Legănând când o planetă, când pe-un rege din Egipt.

Parcă-l văd pe astronomul cu al negurii repaos,
 Cum ușor, ca din cutie, scoate lumile din chaos
 Si cum neagra vecinie ne-o întinde și ne-nvață
 Că epocele se-nșiră ca mărgelele pe ată.
 Atunci lumea-n căpătână se-nvârtea ca o morișcă,
 De simteam, ca Galilei, că comedia se mișcă. –
 Ameți de limbe moarte, de planeti, de colbul școlii,
 Confundam pe bietul dascăl cu un crai mâncat de molii
 Si privind păienjenișul din tavan, de pe pilaștri,
 Ascultam pe craiul Ramses și visam la ochi albaștri
 Si pe margini de caiete scriam versuri dulci, de pildă
 Către o trandafirie și sălbatică Clotildă.
 Îmi plutea pe dinainte cu al timpului amestic
 Ba un soare, ba un rege, ba un animal domestic,
 Scărțiirea de condeie dădea farmec astei liniști,
 Vedeam valuri verzi de grâne, undoarea unei liniști,
 Capul greu cădea pe bancă, păreau toate-n infinit;
 Când suna, știam că Ramses trebuia să fi murit.

Atunci lumea cea gândită pentru noi avea ființă,
 Si, din contra, cea aievea ne părea cu neputință.
 Azi abia vedem ce stearpă și ce aspră cale este
 Cea ce poate să convie unei inîme oneste;
 Iar în lumea cea comună a visa e un pericol,
 Căci de ai cumva iluzii, ești pierdut și ești ridicul.

Și de aceea de-azi-nainte poți să nu mă mai întrebi
 De ce ritmul nu m-abate cu ispită de la trebi,
 De ce dorm îngrămădite între galbenele file
 Iambii suitorii, troheii, săltăretele dactile...
 De-oi urma să scriu în versuri, teamă mi-e ca nu cumva
 Oamenii din ziua de-astăzi să mă-nceap-a läuda.
 Dacă port cu ușurință și cu zâmbet a lor ură,
 Laudele lor desigur m-ar măhni peste măsură.

CRITICILOR MEI

Multe flori sunt, dar puține
 Rod în lume o să poarte,
 Toate bat la poarta vietii,
 Dar se scutur multe moarte.

E ușor a scrie versuri,
 Când nimic nu ai a spune,
 Înșirând cuvinte goale
 Ce din coadă au să sune.

Dar când inima-ți frământă
 Doruri vii și patimi multe,
 Ș-a lor glasuri a ta minte
 Stă pe toate să le-asculte,

Ca și flori în poarta vietii,
 Bat la porțile gândirii,
 Toate cer intrare-n lume,
 Cer veșmintele vorbirii.

Pentru-a tale proprii patimi,
 Pentru propria-ți viață,
 Unde ai judecătorii,
 Nendurații ochi de gheăță?

Ah! atuncea și se pare
 Că pe cap îți cade cerul
 Unde vei găsi cuvântul
 Ce exprimă adevarul?

Critici voi, cu flori deșerte,
 Care roade n-ați adus –
 E ușor a scrie versuri,
 Când nimic nu ai de spus.